Написав Світлана Касянчик
Неділя, 18 вересня 2016, 09:32

Коли до вас в життя приходить ніч,
Не та, в яку вам безпробудно спиться,
Коли повз вас тече ріка з облич,
А вам нема на кому зупиниться

Ні поглядом, ні думкою. В очах
Прогірклий сум колише безнадію.
Зберіться з силами і попри страх
Скажіть собі: "Я з Господом зумію!"

І в люди йдіть. Комусь ще гірш, як вам.
Хтось зачекався вашої посмішки,
Не там, де суєтливий та-ра-рам,
А може там, де не встають вже з ліжка.

Бездомний у лахмітті засидівсь.
Ну й що з того, що сам він винуватий?!
Він вашим чаєм трошечки б зігрівсь,
І промовчав би, що життя прокляте....

Чутливе вухо принесіть туди,
Де зрадою поранені до крові.
А раптом стане менше в нас біди,
І стане більш небесної любові...

Коли до вас в життя приходить ніч,
Гірку самотність, наче морок сіє.
Гоніть її, гоніть скоріше пріч!
Й повторюйте: "Я з Господом зумію!"